

ΠΑΡΑΣΙΤΙΣΜΟΥ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΙΣ

Δέν βλέπομεν κατὰ τίνα τρόπον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ παρελκυσθῆ ἐπὶ μακρὸν τὸ αἶτημα περὶ ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἀμοιβῶν τῶν ἐργαζομένων, ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἀνατιμητικὸν πυρετὸν, ὁ ὁποῖος κατέλαβε τὴν ἀγορὰν, συνεργούσης οὐκ ὀλίγον αὐτῆς ταύτης τῆς Κυβερνήσεως. Εἶχε προηγηθῆ ἄλλως τε ἡ ὑπόσχεσις τοῦ κ. Μαρκεζίνη, ὀλίγον ἀπερισκέπτως δοθεῖσα πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, χωρὶς νὰ εἶναι οἱ τελευταῖοι, οἱ πλέον ταλαιπωρημένοι μεταξὺ τῶν μισθωτῶν. Καὶ θὰ ἦτο μὲν ὀρθὸν καὶ δίκαιον, τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν μέριμναν καὶ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας ν' ἀνήκουν εἰς τοὺς στερουμένους τελείως προσόδου, εἰς τοὺς ἀνέργους δηλονότι, διότι οἱ ἐργαζόμενοι πιέζονται μὲν, ἀναντιρρήτως καὶ αὐτοί, ἀλλ' ἐν σχέσει πρὸς τοὺς στερουμένους ἐργασίας ἢ θέσις τῶν πλεονεκτεῖ ὅσον καὶ τῶν διαβατῶν, οἱ ὁποῖοι εὐρέθησαν τρωπῶμενοι κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστυγον, εἰς ὥραν θυέλλης, ἐνῶ ἄλλοι τὴν ὑφίστανται ἀκάλυπτοι, ἐν μέση ὁδῷ. Αὐξήσις τῶν ἡμερομισθίων, τῶν μισθῶν καὶ τοῦ κόστους παραγωγῆς κατ' ἀκολουθίαν, μόνον τὰς δυνατότητας παραγωγικῆς ἀπασχολήσεως περισσοτέρων ἀνθρώπων δὲν εὐνοεῖ. Ἄλλα καὶ ἡ καθήλωσις τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων θὰ ἦτο μία ὑπέρογκος θυσία, ὑπερβαίνουσα τὴν ἀντοχὴν τῶν ἀσθενεστέρων στρωμάτων τοῦ Λαοῦ. Οὐδεὶς διέρχεται ἡμέρας ἀnéσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐννοούμεν οὐδεὶς ἐργαζόμενος. Γεωργός, βιοτέχνης, βιομήχανος, ἔμπορος, ἐξαιρέσει μόνον τῶν μεγιστάνων τῆς γραφειοκρατίας καὶ τῶν προνομιούχων τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν Ὄργανισμῶν. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι προπολεμικῶς ἀπέζων ἐξ εἰσοδημάτων καί, ἂν δὲν ἐπτώχευσαν ἐντελῶς, ἀπώλεσαν πάντως μέγα μέρος τῶν προσόδων των. Διανύομεν μίαν περίοδον κατολισθήσεως, ἢ ὅποια δύναται ν' ἀποβῆ ἐξυγιαντική, ἂν δὲν μᾶς κάμψη. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ, ὅτι καὶ ἡ νομισματικὴ ἀναπροσαρμογὴ καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ μέτρα, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἡ Κυβέρνησις εἰς τὸν οικονομικὸν τομέα, τὴν κατολίσθησιν αὐτὴν ἐπε-

δίωκον. Μὲ τὴν βοήθειαν καὶ κυρίως μὲ τὸν κακὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐχρησιμοποιήθη ἡ βοήθεια, εἶχε δημιουργηθῆ μία ψευδαίσθησις εὐημερίας καὶ ἠυνοήθη ἓνα ἐπίπεδον ζωῆς ὑπέρτερον τῶν δυνατοτήτων τῆς χώρας καὶ τῆς οικονομίας της. Μέχρι τῆς ἀναπροσαρμογῆς τὸ ὕψος τῶν μισθῶν καὶ τῶν ἡμερομισθίων εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς ὑγιᾶς νόμισμα, ἦτο ὑπερδιπλάσιον τοῦ ἐν Τουρκίᾳ καὶ περίπου διπλάσιον τοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ. Ἄσχετον ἂν τὸ ὕψος τῶν τιμῶν ἐξουδετέρωνε κατὰ μέγα μέρος αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα. Εἰς τοῦτο πάντως, ὀφείλεται τὸ ὅτι τὰ ἑλληνικὰ προϊόντα ἐμειονέκτουσαν εἰς τὰς ἀγορὰς ἀπέναντι τῶν τουρκικῶν, τῶν ἰταλικῶν, τῶν ἰσπανικῶν. Ἐὰν διὰ τοῦ αὐτοματισμοῦ μόνον, τῶν αὐξομειώσεων τῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος, ἐλύοντο τὰ περίπλοκα οικονομικὰ προβλήματα, ὁ κόσμος θὰ ἦτο εὐτυχής. Αἱ στήλαι αὐταὶ οὐδέποτε ἐπίστευσαν εἰς τὸ δυνατόν τῆς συγκρατήσεως τῶν τιμῶν καὶ τῶν μισθῶν μετὰ τὴν νομισματικὴν ἀπροσαρμογὴν. Ἐπέστησαν, ὅμως, ἰδιαίτερος τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδιῶν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης, ὅπως τὸ ποσοστὸν τῶν αὐξήσεων μὴ ὑπερβῆ τὸ ὀριακὸν σημεῖον, πέραν τοῦ ὁποῖου θὰ διεκυβεύοντο οἱ σκοποί, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπέβλεπεν ἡ ἀναπροσαρμογὴ.

Η «ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ»

ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους της, συμπληρώσασα 19 ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, εἰσέρχεται εἰς τὸ 20όν.